

Der er alligevel adskillige Ting, de juridiske Kandidater ikke skal lære, f. Eks. Forholdene vedrørende Lodsvæsen, Skipperes Forhold til Toldvæsenet, Søfart i Krigstid og lignende.

A. Samuelson: Det, der særlig har givet mig Anledning til at bede om Ordet for nogle korte Bemærkninger, er Søneringslovforlaget andet Kapitel om Fiskerfart m. m. Da Fiskeri, som bekendt, er Hovederhvervet i min Valgkreds, vil man forstaa, at det nævnte Afsnit har haft særlig Interesse for mig, om end den foreliggende Sag i sin Helhed har ikke ringe Betydning for Færøerne. Siden Loven af 25. og 30. Marts 1892 om henholdsvis Søneringen og Styrmandseksamen m. m. traadte i Kraft, er det færøske Fiskeri gaaet betydeligt frem. Dette skyldes for en stor Del den forholdsvis lette Adgang for dygtige, unge Mænd til at blive Førere om Bord i Fiskerkuttere. De kan forberede sig til Fiskerskipperprøven og underkaste sig den hjemme paa Færøerne, og saavel Forberedelsen som Prøven kan i Almindelighed tilendebringes i Løbet af de Vintermaaneder, Fiskeriet med Skibe sædvanlig hviler. Jeg anerkender og er glad for, at der ogsaa i det foreliggende Lovforslag om Navigationsundervisningen er taget Hensyn til Færøerne, saa at den for en Fiskerskipper nødvendige Eksamen fremtidig vil kunne tages paa Færøerne, og hvis Kravet ikke skærpes, hvad man ikke uden videre kan se af Lovforslaget, vil Eksamenslæsning og Prøvens Afholdelse fremtidig ogsaa kunne foregaa i den Tid, Kutterne er oplagte, og, som sagt, det lægger jeg megen Vægt paa.

Jeg maa med det Kendskab, jeg har til de paagældende Forhold, advare imod, at man skærper Fordringerne væsentligt, for saa vidt angaar den Eksamen, der kræves af en Fiskerskipper, en Kutterfører. Den Erfaring, Færingerne har at bygge paa med Hensyn til denne Side af Søneringslovgivningen, er ikke ubetydelig, men man er, tror jeg, ved den indvundne Erfaring kommet til det Resultat, at der ikke er tvungende Grund til at kræve mere teoretisk Uddannelse, medens det nok kunde være ønskeligt, om de Mænd, der faar Bevis som Fiskerskipper, skulde have faret noget mere til Søs, end Loven af 25. Marts 1892 kræver. Jeg ser, at i det foreliggende Lovforslag om Navigationsundervisningen stilles der den Fordring til Fiskerskipperne og Kystskippere, at de skal

have faret et bestemt Antal Aar til Søs, før de kan indstille sig til Eksamen. Tidligere har man ladet sig nøje med at kræve, at de havde en vis Søfart, naar de ønskede at erhverve Bevis som Skibsfører. Jeg tror, at det for min Kreds' Vedkommende vil være heldigt, om man paa dette Punkt holdt sig til det, som i Øjeblikket bestaar. Foruden det, jeg har anført, mener man paa Færøerne, at det er ønskeligt, om der om Bord i en Fiskerkutter, der sejler udenfor den indskrænkede færøske Fart, foruden Føreren altid findes en Mand med Kendskab til Navigation og Søvejsregler, en Bedstemand, som vi kalder det der oppe. I Øjeblikket kræves der kun, at der om Bord i en Fiskerkutter skal være een Mand, der har Fiskeskippereksamen.

Disse Spørgsmaal, jeg nu har berørt, har i sidste Lagtingssamling været under Overvejelse i Lagtinget. Paa Grund af forskellige ekstraordinære Forhold i Aar lykkedes det ikke at fremkomme med Indstilling til Regeringen om denne Sag, men man har altsaa Spørgsmaalet under Overvejelse. Jeg vilde finde det ret uheldigt, om Loven om Søneringen blev gjort gældende ogsaa for Færøerne med Bestemmelser vedrørende Fiskerfart, der maatte komme paa tværs af det, som Lagtinget paa dette for Færøerne vigtige Omraade finder mest formaalstjenligt. Jeg skal henstille til det kommende Udvalg ogsaa at overveje dette Punkt og overveje den Oplysning, jeg her har givet, at Lagtinget i Øjeblikket netop er beskæftiget med dette specielle Spørgsmaal, der interesserer os, og jeg er paa Forhaand overbevist om, at saavel dette høje Ting som den højtærede Minister vil tage saa meget Hensyn til Færøerne, som er foreneligt med Hensynet til andre Interesser.

Der kunde være Anledning for mig til at omtale forskellige af de Bestemmelser, der findes i andet Kapitel af Søneringslovforslaget. Jeg skal dog indskrænke mig til at nævne Bestemmelsen i § 16 om, at der ogsaa i den færøske indskrænkede Fart kræves Bevis som Fiskerskipper af anden Klasse, for at man kan føre Skib, hvilken Bestemmelse staar i Modsætning til den for Øjeblikket gældende Lovgivning. Jeg tror, at det er nødvendigt, at man tager den færøske indskrænkede Fart med. I Almindelighed findes der hos os et stort Antal Mennesker med praktisk Kendskab til Sømandsskab og til Søvejsreglerne, og man plejer, naar Føreren af et Skib er syg eller paa anden Maade er forhindret